

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

Η ούζυγος του Γάστωνος ή ΚΥΡΙΑ, περιστοιχιζόταν από πλήθος νεαρών ευπατριδών, οι οποίοι υποκλινότουσαν με άβρότητα και με σεβασμό μπροστά της, και την έκαναν να γελάει με τις κολακειές των και με τους χαριεντισμούς των...

Ο βασιλεύς έπαιζε χαρτιά...

Η βασίλισσα Άννα ή Αυστριακή, καθόταν παράμερα στο σαλόνι μόνη της, σιωπηλή, μελαγχολική, άποκαρδιωμένη...

Και τότε, μπροστά σ' όλοκληρη τη λαμπρά όμήγυρι των αλικών, συνέβη μιá τρομερή σκηνή, ή οποία παρ' όλιγον να στοιχίση στη βασίλισσα τó θάναυσο διώξιμό της απ' τ' άνάκτορα και τó άμεσο διαζύγιό της. Άν όμως απέφυγε ή βασίλισσα αυτούς τούς δυό τρομερούς κινδύνους, τούς απέφυγε χάρις στην επέμβαση του Ρισελιέ: Τούς απέφυγε, άποκλειστικά και μόνον γιατί δέν τó θέλησε ο πανίσχυρος καρδινάλιος!

Ίδού, με λίγα λόγια, τι άκριβώς συνέβη: Μόλις μπήκαν στις λαμπροφώτιστες αίθουσες των άνακτόρων, ο Ρισελιέ κι' ο πάτερ-Ίωσήφ, άλλαξαν μιá κρυφή ματιά συνεννοήσεως. Κι' ο μόν πάτερ-Ίωσήφ, γλύστρησε άπαρατήρητος και χάθηκε μέσα στο κομψό πλήθος των αλικών, των κυριών της Τιμής και των ευπατριδών. Ο δέ Ρισελιέ, τράβηξε ίσα στο τραπέζι του βασιλέως, κι' υποκλίθηκε μπροστά του,

— Καλησπέρα, κύριε καρδινάλιε! άπάντησε άνοιχτό-καρδα ο Λουδοβίκος Ι3ος, στην υπόκλιση του Ρισελιέ. Καλώς ήρθατε στη δεξίωσί μου!

Ο καρδινάλιος υποκλίθηκε και πάλι. Και κατόπιν είπε:

— Μεγαλειότατε, κάποτε εί αρεστηθήκατε να έμφανιστήτε στα έγκαίνια του μικρού παρεκκλήσιου μου... Σε λίγες ήμέρες, πρόκειται να κάνω τά έγκαίνια και του ίδιαιτέρου μεγάρου μου. Ίκετεύω λοιπόν εύλαβώς τη μεγαλειότητά σας να ευαρεστηθήτε και να τιμήσετε με την παρουσία σας τά έγκαίνια αυτά... Επίσης, ίκετεύω τη μεγαλειότητά σας βασίλισσά μας, τις βασιλικές ύψηλότητες — τόν ΚΥΡΙΟ και την ΚΥΡΙΑ — καθώς κι' όλους έδω τούς παρόντας άξιότιμους ευπατρίδας, να παραστούν και να τιμήσουν τά έγκαίνια αυτά!

Η βασίλισσα, άκούγοντας τά λόγια αυτά του Ρισελιέ, χλώμιασε. Βαθειά σιγή άκολούθησε. "Όλοι περίμεναν ν' άκούσουν, τι θά άπαντούσε ο βασιλεύς. Κι' έτσι, θά καταλάβαιναν σε ποιο σημείο θρισκόταν ή εύνοιά του, προς τόν πανίσχυρον αυτόν πρωθυπουργό του.

— Μά την πίστι μου, κύριε καρδινάλιε, άπάνω στην ώρα έρχεται ή έορτή των έγκαινίων! είπε εύθυμα ο βασιλεύς. Είχαμε άρχισει να στενοχωρούμεθα από πληξι... Θα παρασταθώ λοιπόν στην έορτή σας, και παρακαλώ να μη λείψη επίσης κανένας απ' τούς έδω παρόντας!

— Βέβαια!... Βέβαια! θιάστηκε να προσθέση ο Γάστων, με κολακευτικό χαμόγελο.

"Όλοι άρχισαν τώρα να κυττάζουν τόν καρδινάλιο με σεβασμό, έτοιμοι να λιγήσουν τη ράχι τους σε κολακειές. Η βασιλική εύνοια, εξακολουθούσε να περιβάλλη τόν παντοδύναμο Ρισελιέ. Μά την στιγμή εκείνη, ή βασίλισσα Άννα σηκώθηκε, κ' είπε σταθερά:

— Ποτέ δέν θα με άναγκάσουν να έμφανιστώ, στο υπίτι αυτού του μοχθηρού κληρικού με τά κόκκινα ράσα!

Ο βασιλεύς πέταξε άμέσως τά χαρτιά του, με θυμό. Τινάχτηκε όρθός. Και κεραυνοβολώντας τη βασίλισσα με τρομερό βλέμμα, φώναξε:

— Κυρία!... Αυτός ο «μοχθηρός κληρικός», όπως τόν λέτε, είναι ο πιό σίγουρος στύλος του θρόνου σας και του θρόνου μου!.. Ποιό θά θρισκόμαστε έκπτωτοι κ' έξόριστοι, άν δέν είχαμε αυτόν;... Έννωώ λοιπόν να με υπακούσουν όλοι όταν διατάσσω κάτι... Άκόμα κ' έσεις, κυρία!

Σιωπή τρόμου θάρυνε την αίθουσα. Κ' ή βασίλισσα ξεσχισε τη σιωπή αυτή, ξαναφωνάζοντας σταθερά:

— Είνε άισχος σωστό, αυτή ή διαταγή σας!

Ο βασιλεύς φρένιασε.

— Άισχος είναι ή διαγωγή σας, κυρία, κι' όχι ή διαταγή μου! ούρλιασε έξαλλος. Άισχος είναι τó γεγονός, ότι θελήσατε κάποτε τόν θάνατό μου, με τη σκέψη να παντρευτήτε κατόπιν τόν άδελφό μου!... Και θά τó κατωρθώνατε αυτό, κυρία, άν δέν μ' έσωζε ο πιστός αυτός κι' άφωσιωμένος και άνεκτίμητος πρωθυπουργός μου!

Τά λόγια αυτά του βασιλέως είναι άθθεντικά, και θεβαιωμένα έπισήμως από την ιστορία. Στο άκουσμα των λόγων αυτών, ή βασίλισσα έγινε κίτρινη σαν πτώμα. Και προχωρώντας δυό βήματα προς τόν βασιλέα, του φώναξε με λύσσα τά έξής άθθεντικά έπίσης:

— Κύριε, απ' τόν άδελφό σας Γάστωνα ως έσας ή διαφορά είναι τόσο μικρή, ώστε τίποτα δέν θα κέρδιζα απ' την άλλαγή του συζύγου!.. Και άν...

— Πηγαίνετε γρήγορα στο δωμάτιό σας, κυρία, διέκοψε μουγκρίζοντας, ο βασιλεύς. Σας θέτω υπό περιορισμόν, μέχρι νεωτέρας διαταγής μου!... Κ' έσεις, κύριε καρδινάλιε, να διατάξετε αύριο τά δέοντα, ώστε να συνταχτή τó πρακτικό του διαζυγίου μου με τη βασίλισσα!

Η Άννα ή Αυστριακή, δέν έβγαλε πειά μιλιά. Περιορίστηκε μονάχα να ρίξη ένα θανάσιμο βλέμμα στον καρδινάλιο, βλέμμα άνεκφράστου μίσους, και άποσύρθηκε κατόπιν άγέρωχα στα δωμάτιά της.

Ο βασιλεύς άρπαξε τότε τόν καρδινάλιο, απ' τó μπράτσο. Και τρέμοντας απ' τόν θυμό του, ούρλιασε:

— Κύριοι, όσοι είστε έδω παρόντες έπιθυμώ να τó άνακοινώσετε και στους άπόντας: Διατάσσω να υπακούετε όλοι σας τυφλά, στον πρωθυπουργό μου!... Η θέλησι του Ρισελιέ, να είναι νόμος για όλους σας στο μέλλον!

Ο καρδινάλιος ύψωσε άγέρωχα τó κορμί του, τó τυλιγμένο στα κόκκινα ράσα του. Έφερε γύρω του ένα βλέμμα σταθερό και κυριαρχικό. Είδη τά κεφάλια όλων, να υποκλίνονται μπρός στα βλέμμα του αυτό.

Έννοιωσε τότε την υπερτάτη ευχαρίστησι του θριάμβου του. Και σκέφτηκε:

— Είμαι ο κυρίαρχος... Ο πάτερ-Ίωσήφ, τó προφήτευσε... Η βασι-

λεία μου άρχίζει.

Μά παρευθής χλώμιασε. Ένοιωσε ξαφνικά ότι δέν ήταν ο κυρίαρχος!...

Γιατί... άπάνω απ' όλα εκείνα τά σκυμμένα μπροστά του κεφάλια... ύψωνόταν ένα κεφάλι υπερήφανο!... Κι' αυτό τó κεφάλι, τόν κύτταζε λοξά, σαρκαστικά, κυριαρχικά... Ήταν τó κεφάλι ένός ανθρώπου, με άυστηρή μορφή και με στυγνά χαρακτηριστικά...

Ήταν ο πάτερ - Ίωσήφ, ο άνθρωπος αυτός!

Και τó λοξό του βλέμμα, τó κυριαρχικό αυτό βλέμμα της «Γκρίζας Πανιερότητας», έλεγε εύγλωττα στην «Κόκκινη Πανιερότητα», στον καρδινάλιο Ρισελιέ δηλαδή:

— Ο άθένης και κυρίαρχος, είμαι μονάχα εγώ!... Κατέβασε τó κεφάλι σου, Ρισελιέ!

Κι' ο Ρισελιέ, κάνοντας δήθεν πώς άντιχαιρετοίσε τούς αλικούς—που υποκλινότουσαν με σεβασμό και τρόπο μπροστά του—κατέβασε κι' αυτός τó κεφάλι του υπάκουα...

Υποκλινόταν έτσι, μπρός στον πάτερ-Ίωσήφ, μπρός στον μυστηριώδη και σατανικό εκείνον κληρικό!

ΤΕΛΟΣ

